

de menigte gedichten — waarvân zelfs twee bruiloftszangen in Maart en April voor kennissen van Coster — en de talrijke minneklaagliederen, die de verzameling van Van der Plasse kwamen uitbreiden. Van der Plasse had alles, wat door Bredero in den loop der jaren al spelend was geschreven, bijeengelegd, om er later eene fraaie prachtuitgaaf met zinrijke beeltenissen van te maken.

In den nanoen van den volgenden dag, juist toen het gerucht van 's Prinsen

.... op Zondag den zosten Mei had hij moeder Marretje vergezeld naar de Oude Kerk....

komst ook het gezin der Bredero's bezighield, verscheen Dr. Samuel Coster in het atelier van zijn vriend. De kleine donkere oogen van den levenslustigen arts flikkerden. Hij hijgde, of hij zeer snel had geloopt.

— „Gants velten, Bredero! Die vileinige en katyvige Rodenburgh heeft ons een trek gespeeld, die Hans hiet!”

— „De pest schende hem! Wat is er?”

— „Morgen komt Prins Mouringh in de stad. Burgemeesteren hebben der Oude Kamer opgedragen, om op den Dam voor eerebogen en versieringen te

zorgen. De Academie is te Arminiaansch en te libertijnsch! Ik kom zoo fluks over den Dam, waar In Liefde Bloeiende zegebogen opricht. De maats en de gasten, die aan het werk doende waren, herkenden me, en schier aanstonds hoorde ik: „Waar blijven die weersoordige Academisten? Schempen, „of de beste borgers in hun eer spreken, dat kunnen ze fraaitjes! Dat zal niet „lang meer duren, dat zou de nikker verdrieten! Maak toch den stomme niet, „kapitein van de libertijnen! Ze zijn niet genereus de academisten, hoe rijk „ze gaan in 't zwart! Haalt er dat goore goed niet in, het hoort bij de galg „met de dieven!” Er was een geknor en gemor, of ze Sint-Teunis' varkens